

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 344/2021-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **News and Media Holding a. s.**, Einsteinova 25, Bratislava, IČO 47 256 281, zastúpenej advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Martin Škubla, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 224/2018-363 z 13. decembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 148/2019 z 30. marca 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zároveň sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodu prejavu a slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým sa vyhovel žalobe žalobcov [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa 1“) a spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalobca 2“), ktorou sa na sťažovateľke domáhali ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Sťažovateľke bola týmto rozhodnutím právoplatne uložená povinnosť uverejniť na vlastné náklady

ospravedlnenie žalobcom v najbližších dvoch po sebe nasledujúcich vydaniach týždenníka PLUS 7 DNÍ, odstrániť predmetný článok z internetového portálu sťažovateľky, zaplatiť žalobkyni 1 sumu 5 000 eur a žalobcovi 2 sumu 3 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a nahradiť žalobcom trovy konania.

3. Skutkovým základom pre záver všeobecných súdov sa stal článok sťažovateľky ako vydavateľky týždenníka PLUS 7 DNÍ a denníka PLUS JEDEN DEŇ a zároveň prevádzkovateľky internetového portálu www.pluska.sk, v ktorom mala uviesť nepravdivé a pravdu skresľujúce skutkové tvrdenia, neprimerané a neoprávnené hodnotiace úsudky, ktoré preukázateľne spôsobili neoprávnený zásah do osobných práv žalobkyne 1, najmä do jej občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, ako aj do dobrej povesti žalobcu 2.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V rámci svojej argumentácie poukazovala na arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v rámci dôvodov ústavnej sťažnosti vyjadruje presvedčenie o tom, že všeobecné súdy vykonali komparáciu ústavných práv v predmetnej veci povrchne, ako keby právo na ochranu osobnosti malo generálnu prednosť pred právom na slobodu prejavu. Preto od ústavného súdu žiada, aby posúdil, či išlo v danom prípade o akceptovateľné obmedzenie slobody prejavu, a aby preskúmal proporcionalitu medzi zásahom do slobody prejavu sťažovateľky a ústavnými garanciami práva na ochranu cti, dôstojnosti a vážnosti žalobcov.

6. V súvislosti s požiadavkou na vykonanie testu proporcionality sťažovateľka uvádza pomerne rozsiahlu argumentáciu, podrobne sa zaoberá jednotlivými výroky sporného článku a predostiera vlastné hodnotenie veci. Podľa jej názoru predstavujú výroky obsiahnuté v článku pravdivé skutkové tvrdenia, resp. hodnotiace úsudky, ktoré majú vecný základ v skutočných dejoch. Krajský súd tak svojím verdiktom zasiahol do jej práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru.

7. Porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru identifikuje sťažovateľka v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu v časti týkajúcom sa výrokov sporného článku, ktoré mali spôsobiť údajný zásah do práv žalobcov. Tvrdí, že vo svojom odvolaní uviedla podstatné právne argumenty i nové argumenty týkajúce sa výroku o trovách konania. V tejto súvislosti poukazovala na to, že žalobcovia neboli v spore plne úspešní, keďže im nebola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v celej nimi navrhovanej výške, a preto mala byť náhrada trov konania priznaná sťažovateľke v rozsahu 80 %. Krajský súd sa týmito odvolacími argumentmi sťažovateľky nezaoberal a obmedzil sa iba na skrátene odôvodnenie podľa § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho zasiahol do jej procesných práv.

8. Záver krajského súdu týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy nemá podľa sťažovateľky základ v uskutočnenom dokazovaní a opiera sa len o skutočnosť, že autorka článku uviedla v spornom článku nepravdivé informácie. Tento výrok všeobecných súdov je založený na ničím nepodloženom

predpoklade, že samotné uvedenie nesprávnej informácie zásadne spochybnilo dôveryhodnosť a vážnosť žalobcov. Postup súdov, ktoré rezignovali na nevyhnutnosť dokazovania, či ujma skutočne vznikla, preto považuje za neudržateľný a porušujúci jej práva.

9. Uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vyčíta, že jej dovolanie nemal odmietnuť, ale ho mal riadne prejednať, pretože ňou namietaný nedostatok odôvodnenia zakladá porušenie práva na spravodlivý proces, a teda išlo o spôsobilý dôvod na podanie dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. V dôsledku odmietnutia dovolania došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Napokon sťažovateľka konštatuje, že v zmysle rozsudku krajského súdu uverejnila ospravedlnenie vo svojom týždenníku a odstránila článok z internetového portálu, čím už bolo zasiahnuté do slobody jej prejavu. Preto navrhuje, aby ústavný súd uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na slobodu prejavu a slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií (čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu. Keďže proti tomuto rozsudku bolo podané dovolanie, ústavný súd, vychádzajúc z § 124 zákona o ústavnom súde, po preskúmaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti považoval túto vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu za podanú včas.

12. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Ústavnoprávna dimenzia uvedenej veci je daná tým, že krajský súd napadnutým rozsudkom (zhodne s okresným súdom) vyhovel žalobe žalobcov a sťažovateľke uložil povinnosť ospravedlniť sa, odstrániť článok z internetovej stránky a súčasne ju zaviazal nahradiť žalobcom nemajetkovú ujmu v peniazoch. Uloženie sankcie v tejto podobe tak nepochybne predstavovalo zásah do základného práva sťažovateľky na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, resp. podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru, ktorý konajúce súdy odôvodnili právom žalobcov na ochranu osobnosti.

14. Podstata sporu v konaní pred všeobecnými súdmi bola daná konfliktom medzi ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu sťažovateľky a právom na ochranu osobnosti žalobcov, ktoré je taktiež zaručené ústavou (najmä jej čl. 16 a čl. 19), ako aj dohovorom (jeho čl. 8).

Základom rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96, II. ÚS 692/2017).

15. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú ústavný súd konštantne vo svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Sloboda prejavu podlieha aj výnimkám, avšak tieto sa musia vykladať zúžene a potreba akéhokoľvek obmedzenia musí byť presvedčivo odôvodnená (pozri rozhodnutie vo veci Handyside proti Spojenému kráľovstvu zo 7. 12. 1976, sťažnosť č. 5493/72, bod 49 alebo rozhodnutie vo veci Editions Plon proti Francúzsku z 18. 5. 2004, sťažnosť č. 58148/00, bod 42). Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne akcentuje dôležitú a špecifickú úlohu médií, osobitne úlohu tlače v demokratickej spoločnosti. Napriek tomu, že tlač nesmie prekročiť určité hranice, najmä pokiaľ ide o ochranu povesti a práv iných alebo riadny výkon spravodlivosti, jej povinnosťou je šíriť – spôsobom zodpovedajúcim jej povinnostiam - informácie o všetkých veciach verejného záujmu (pozri rozhodnutie vo veci Bladet Tromsø and Stensaas z 20. 5. 1999, sťažnosť č. 21980/93, bod 59, resp. rozhodnutie Flinkkilä a iní proti Fínsku zo 6. 4. 2010, sťažnosť č. 25576/04, bod 73). Podmienkou poskytnutia ochrany právu na slobodu prejavu podľa čl. 10 dohovoru v súvislosti s informovaním o veciach verejného záujmu je však konanie novinárov v dobrej viere a poskytovanie spoľahlivých a presných informácií v súlade s novinárskou etikou (pozri rozhodnutie Fressoz a Roire proti Francúzsku z 21. 1. 1999, sťažnosť č. 29183/95, bod 54).

16. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitujúce klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy (ako aj v čl. 10 ods. 2 dohovoru) explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia vždy zodpovedať demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu zaručenom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

17. V každom konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) namietaného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu slobody prejavu sťažovateľky na zákonom podklade, ktorý tvorili ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom zároveň išlo o obmedzenie, ktoré sledovalo ochranu práva na ochranu osobnosti žalobcov, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ. Za týchto okolností bolo z hľadiska zvažovania ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozsudku krajského súdu potrebné zo strany ústavného súdu posúdiť, či bol zásah do slobody prejavu sťažovateľky primeraný, t. j. či zodpovedal zásade proporcionality.

18. Sťažovateľka, aplikujúc test proporcionality, považuje za nesporné, že ona sama ako vydavateľ periodickej tlače má privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu (KTO). Rovnako je presvedčená o tom, že žalobkyňa 1 predstavuje osobu absolútneho verejného záujmu, a to jednak z titulu účasti v pracovnej skupine zriadenej pri Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“), ako aj z titulu príbuzenského vzťahu s osobou [REDAKOVANÉ], ktorý je v podmienkach Slovenskej republiky neslávne známou osobou (O KOM). Obsah článku sa mal venovať nakladaniu s verejnými financiami, ktoré idú na zdravotné poistenie, a teda ide o tému legitímneho verejného záujmu (ČO bolo obsahom). Článok bol uverejnený v týždenníku PLUS 7 DNÍ, ktorý má celoslovenskú pôsobnosť (KDE), a to v krátkom čase od získania informácií (KEDY). Napokon, pokiaľ ide o otázku, AKO boli informácie v článku uverejnené, sťažovateľka pomerne rozsiahlo reaguje na každý jeden z výrokov sporného článku s tým záverom, že hodnotiace úsudky v ňom uvedené majú pravdivý skutkový základ a boli primerané.

19. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý po vykonanom dokazovaní konštatoval, že článok obsahoval v prevažnej miere skutkové tvrdenia zamerané výlučne na žalobcov, a to spôsobom, ktorý mal priniesť pre čitateľa senzáciu. Uvedené bolo možné vyvodit' už (no nielen) zo samotného názvu článku: „[REDAKOVANÉ]“

[REDAKOVANÉ] a „[REDAKOVANÉ]“

[REDAKOVANÉ] Výsluchom svedkov považovali všeobecné súdy za preukázané, že žalobkyňu 1 nominovali do pracovnej skupiny odbornej inštitúcie, v ktorých požívala úctu, pričom nebol preukázaný žiaden konflikt záujmov v jej participácii v tejto pracovnej skupine, keďže ďalší zástupcovia iných profesijných združení, resp. organizácií, ktorí sa na tvorbe legislatívy v liekovej oblasti zúčastňujú, sú strážcami zákonnosti a transparentnosti takéhoto procesu. V konaní vyšlo najavo, že žalobkyňa 1 nevlastní žiadnu lobingovú firmu, tak ako to bolo prezentované v článku, ako aj to, že nemôže ovplyvňovať rozhodnutia ministra zdravotníctva.

20. Všeobecné súdy sa nestotožnili ani s názorom sťažovateľky, že žalobkyňa 1 získala status osoby verejného záujmu účasťou v pracovnej skupine, pretože ak by tento názor v nejakej miere pripustili, potom mala autorka článku obdobne získavať informácie o odbornosti každého člena pracovnej skupiny (so zohľadnením ich príbuzných). Skutkové tvrdenia o žalobkyňi 1 s cieľom informovať verejnosť o tom, že je členkou pracovnej skupiny zriadenej ministrom zdravotníctva, podala sťažovateľka tak, že ju spojila s osobou jej nebohého brata, s tvrdením, že zneužila občianske združenie, poukázala na konflikt záujmov tým, že má byť majiteľkou lobingovej firmy a zároveň vlastníčkou žalobcu 2, a to na účel, aby u čitateľa vyvolala senzáciu, pobúrenie a odsúdenie žalobkyne 1. Podľa názoru všeobecných súdov mal článok v čitateľoch evokovať, že žalobkyňa 1 je osobou spojenou s mafiou, jej činnosťou a praktikami pre ňu príznačnými, v dôsledku čoho sťažovateľku 1 dehonestoval. Jeho cieľom bolo vyvolať pohoršenie, odsúdenie žalobkyne 1 a zároveň upriamiť pozornosť na činnosť žalobcu 2. Z obsahu článku nevyplýva autorkou deklarovaná téma, ktorou malo byť nakladanie s verejnými peniazmi, ktoré idú na zdravotné poistenie, pretože sa z neho čitateľ nedozvedá ako, kedy, kde a komu smerujú verejné financie v zdravotníctve.

21. Podľa názoru ústavného súdu, z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (potvrdeného napadnutým rozhodnutím krajského súdu) jednoznačne vyplýva, že okresný súd na prejednávany spor aplikoval test pomernosti a zohľadnil všetky relevantné otázky na oboch stranách, a teda kto zásah do práva na ochranu osobnosti vykonal, do koho osobnostnej sféry zasiahol, čoho sa zásah týkal, kde došlo k tomuto zásahu a ako boli informácie formulované, pričom sa v procese dokazovania riadne zaoberal otázkou pravdivosti tvrdení, resp. výrokov sťažovateľky, ktorých posúdenie bolo v spore podstatné. Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka neunesla dôkaz pravdy, a teda v konaní boli preukázané skutočnosti o nepravdivosti ňou prednesených tvrdení, resp. o ich značnej skreslenosti, s čím sa okresný súd adekvátnym spôsobom vysporiadal na stranách 19 až 22 svojho rozsudku.

22. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že pri posúdení dvoch navzájom si konkurujúcich záujmov, na jednej strane práva na slobodu prejavu, resp. práva na slobodné rozširovanie informácií, na druhej strane záujmu na ochranu práv jednotlivca (v tomto prípade na ochranu cti, vážnosti a dôstojnosti), je aj s poukazom na dôvody rozhodnutia krajského súdu zrejmé, že vyhodnotenie proporcionality krajským súdom nevybočilo z ústavne akceptovateľných medzí. Ústavný súd preto uzatvára, že k porušeniu základného práva sťažovateľky na slobodu prejavu a slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru v tomto prípade nedošlo. S ohľadom na to vyhodnotil ústavný súd sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

23. Sťažovateľka krajskému súdu v ústavnej sťažnosti vytýka aj nesplnenie povinnosti náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, čo má podľa nej za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K tomu je potrebné uviesť, že sťažovateľka využila právo podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom argumentovala práve (a iba) nedostatočnosťou jeho odôvodnenia, keď uplatnila dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

24. Podstatné pre posúdenie veci teda je, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa trov konania, vo vzťahu ku ktorej najvyšší súd konštatoval neprípustnosť dovolania (§ 421 ods. 2 CSP), ústavný súd uvádza, že je pravdou, že krajský súd sa k nej osobitne nevyjadril, avšak je potrebné prihliadať na osobitosť predmetu konania, v ktorom je primárnym faktom to, že k neoprávnenému zásahu do subjektívnych práv na strane žalobcov došlo a výška, resp. rozsah priznaných nárokov je druhotný. Žalobcov v takejto veci je teda potrebné považovať za plne procesne úspešných, keďže mali plný úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, pričom výška plnenia vyplývajúca z tohto ich procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. S ohľadom na tento zaver nevidí ústavný súd v popísanom postupe

krajského súdu týkajúcom sa trov konania (ako druhotného aspektu konania) takú záťaž ústavnoprávneho charakteru, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozsudku.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dáva sťažovateľka do súvisu aj s výsledkom dovolacieho konania. Podľa jej názoru bolo dovolanie z uplatneného dovolacieho dôvodu prípustné, a teda najvyšší súd nemal jej dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, ale mal ho riadne prejednať v zmysle namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu.

27. Ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane vyslovil, že dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 314/2020, I. ÚS 22/2021) zodpovedá, ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Najvyšší súd, odmietnuc dovolanie sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia, najskôr poukázal na závery všeobecných súdov a nadväzne uviedol právne dôvody odmietnutia dovolania. K námietke sťažovateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu skonštatoval, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Práve naopak, súdy oboch nižších inštancií podľa jeho názoru dostatočne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán sporu a dôkazov vykonaných v konaní, taktiež uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Osobitne sa vysporiadali s tým, prečo dospeli k záveru o tom, že cieľom článku bolo vyvolať senzáciu, či článok predstavuje tému verejného záujmu, či ide o osobu verejného záujmu, ako aj s tým, čo považovali za smerodajné pri určovaní priznanej nemajetkovej ujmy. Všeobecné súdy sa tak podľa názoru najvyššieho súdu vysporiadali so všetkými podstatnými skutočnosťami, ako aj s námietkami sťažovateľky a iba jej nesúhlas s verdiktom, resp. so spôsobom rozhodnutia nekorešpondujúcim jej predstave, nezakladá ňou tvrdenú procesnú vadu konania.

29. V nadväznosti na už uvedené judikatúrne závery ústavný súd poznamenáva, že nič nebránilo najvyššiemu súdu napadnuté odvolacie rozhodnutie podrobiť i vecnému dovolaciemu prieskumu s negatívnym záverom, avšak aj napriek tomu je nutné konštatovať, že najvyšší súd sa v danom prípade neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, jej dovolanie riadne preskúmal a následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti dovolania a nezistiac vady zmätočnosti rozhodnutia rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 umožňuje. S ohľadom na uvedené možno vysloviť záver o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého dovolacieho rozhodnutia bez ohľadu na to, či najvyšší súd rozhodol uznesením alebo rozsudkom.

30. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu